

ÁGÓ ELMAGYARÁZZA >

Ágoston a bátyám. Már majdnem kilencéves és az hiszi, mindent el tud magyarázni.

Szöveg - **Tahin Ráhel** / **CSALÁDI CSOMÓ** / Illusztráció - **Szűcs Édua**

- ◆ Három dolgot szeret a legjobban: olvasni, feltalálni és beszélni, na, meg az édességet. Az egyik terve az, hogy feltalálja azt a cukorkát, aminek sörtei lesznek. Azok szopogatás közben leesnek róla és megtisztítják a fogakat. Akkor nem kell majd fogat mosni, és annyi cukrot meg csokit ehetünk, amennyit csak akarunk. Csak arra kell vigyázni, hogy ne fájduljon meg a hasunk.
  - De már erre is megtaláltam a megoldást – mondta meg régen. És ez így is volt. Meg nem is.A múltkor pénzt kaptunk a nagymamáéktól, hogy arra költ-sük, amire csak akarjuk.

Anya szigorú is volt meg nem is: azt mondta, vehetünk nyugodtan édességet is, de ő mondja meg, mennyit ehetünk belőle egyszerre. Ágó pedig hallgatott is rá: az összes pénzén cukorkát vett. Meg nem is: mert mire bárki észre vette volna, már betömte majdnem az egészét. Aztán pedig – hiába csinált rosszat –, mégis úgy jött mint egy hős:

– Szeretnék megkérni, hogy egy hétig ne engedd meg, hogy édességet egyek – mondta nagy komolyan Anyának, és odaadta a maradékot.

– Csak nem nyomja a pocakod? – csúfolódott Anya, miután megnézte, mi maradt a zacskó alján.

Ágó felemelte az orrát, és olyan arcot vágott, mint egy király:

– Rájöttem a megoldásra – nagyképűsködött

– Önmegtartóztatás.

– Nocsak! És erre miért nem jöttél rá akkor, amikor még tele volt a csomag?

– De Anya! – mondta, és még neki állt följebb. – Addig hogyan jöhettem volna rá, míg nem volt elég tapasztalatom?! Én nem értettem, mi az, hogy „önmegtartóztatás”, de láttam, hogy Anya mosolyogni szeretne. Mégis szigorúan beszélt:

– Rendben van, ezt könnyen teljesítjük. Ha ettől jobban leszel, megállapodhatunk, hogy két vagy három hétig sem kapsz édességet.

Ágó nem vitatkozott tovább és már nem is királykodott:

– Jó. Legyen inkább három...

És Anya nem szidta le, hanem hagyta, hogy odabújjon hozzá. Sőt, egy kicsit még meg is ölelgette.

Ez tényleg jó megoldás volt, mert a bátyám hamarosan sokkal jobban lett. Igaz, hogy vacsorázni még nem bírt, de utána megpróbálta rábeszélteni Danit, hogy adjon neki egy szép nagy darabot a csokijából.

Anya most már mérges lett:

– Nem szégyelled magad?! Nem épp az előbb beszéltük meg, hogy te három hétig egyáltalán nem eszel édességet? Ágó nem ijedt meg. Gondolkodott egy kicsit, majd nyugodtan válaszolt.

– Igazad van, Anya! Megbeszéltük. De azt nem mondtuk, hogy ma kezdjük.

És ekkor rájöttem, hogy tényleg mindent el tud magyarázni. ◆

ÓRIÁSOK ÉS KISEBBEK

Szöveg - **Ungváry Zsolt** / **APASZEMMEL**

- ◆ Amikor gyerek voltam, csak a legelkényeztetettebb, leggazdagabb diákokat (vagy azokat se) vitték autóval iskolába. Ma ez másképp van. Háromnegyed nyolckor beáll a dugó a széles vidéki utcában, és ugranak ki egymás után a hátizsákos, iskolatáskás csemeték a kocsikból. (Egyik sem Trabant.) Mit tagadjam, én is leparkolok, hátul gubbaszt az elsős Zsombor. (Mentségemre szolgáljon, a nagyobbak vonattal mennek gimnáziumba-egyetemre; olcsóbb és gyorsabb is.) De hát kinek van rá negyven perce, hogy a pöttömnyi iskolás megtegye azt a bő két kilométert gyalog – olyan kicsik a lábai, hogy hármát lép, amíg én egyet. Persze, minden elsős picike, de ez csak részben igaz. Zsombi kifejezetten alacsony növésűnek tűnik, ami egy barátunkban gyanakvást is keltett, látva engem és a másik három gyerekünket, de biztosítottam, hogy a szüleim kellően aprók ahhoz, hogy genetikailag indokolják az unokájuk lemaradását. Inkább én álltam értetlenül, amikor már apámnál is egy fejjel nagyobb lettem, hogy ez meg hogy lehet. Ilyenkor anyám mindig a Vas megyei rokonságra hivatkozott, ahol tagbaszakadt unokatestvérek éltek mintegy igazolva az én méreteimet. Ez a hiedelem azonban csak addig tartotta magát, amíg nem találkoztam Imre bácsival, a legendák óriásával, aki 175 centijével csakugyan édesanyám fölé tornyosult, de nálam egy szűk tízzel kisebbnek bizonyult.

Precízen vezetett méréseim szerint azonban Zsombi csakugyan minden születésnapján átlag tíz centivel van lemaradva a testvérei megfelelő korához képest. Ez a lemaradás az osztályban is látszik, bár ennek az is oka lehet, hogy alig hatévesen elvittük az óvodából. Jó döntés volt, most még aránylag leköti az iskola, jövőre már biztos nem tudna mit kezdeni a folytonos betűkanyargatásokkal. (Ennek ellenére kaptunk az önkormányzattól egy fenyegető hangvételű levelet, hogy nyilvántartásuk szerint nem jár a gyerek óvodába, vajon mi ennek az oka. Hát az, írtam válaszul, hogy iskolába jár. Talán kiszagolták, milyen kicsi, de remélem, ezért nem fogják visszaküldeni.)

Leparkolok valamelyik reggel az út szélén; mellette a vízvezető árok, betonlapokkal fedve. Kinyitóm a hátsó ajtót, kiveszem a versenyautót formázó iskolatáskát; nagyon klassz, nekem sosem volt még hasonló sem, igaz, nem is hiányzott; középső gyerek voltam, minimális igényekkel. Megcsúszom a felázott árokperti sárban, hátrább kell lépnem, ami önmagában nem lenne baj. Máskor is jártam már így, nem jelent gondot visszanyerni az egyensúlyomat. Ezúttal azonban a beton mellett alámosta az eső a földet, méteres lyuk tátong, abba lépek bele, és a kétszer egyméternyi visszalépést már nem tudom korigálni: hatalmasat esek. A látvány egyszerre groteszk, szánalmas és megható. Az emberhegy (185 centi, 100 kiló) hanyatt vágódik az elvezető árokban, kezéből kiesik a vicces táska. „Nézd már, az öregfiú, kora reggel részeg”, gondolhatja, aki látott eltűnni az út mellől. Még mosolyogva megállapíthatja, hogy az unokája eközben kíváncsian figyeli a kocsiból, hová tűnt ilyen hirtelen a nagypapa. (Nem nagypapa, csak negyedik gyerek és korán őszülök!) Arra viszont jó volt, hogy amikor Zsombi végre előkászálódik („Elestél?”, érdeklődik részvétellel), van mivel elterelnem a figyelmét, mindezidáig ugyanis a technikaórától rettegett. Vannak fontosabb dolgok is, mint a technika – és egyéb – óra, sugallom. Nem baj, legfeljebb nem sikerül, ne is foglal-kozz vele; tizenöt éve mondogatom ezt a gyerekeimnek, amióta a legidősebb iskolába ment. Mégis, valami vad dühvel hozzák a gyönyörű bizonyítványokat évről évre. Ennyit a motivációról.

Az anyjuk persze nem ilyen liberális, ezért aztán örökre megfjetetlen, hogy az én engedékeny vagy a feleségem szigorú nevelési elveiből következően tanulnak-e jól. Szerintem az a legfontosabb, hogy mindenki feküdjön le, és aludjon minél többet, a feleségem szerint pedig a leckét mindenáron el kell készíteni. És hiába szabotálom a megjegyzéseimmel – én se csináltam meg soha a leckét, mégis itt vagyok –, életpályámat a gyerekeim valószínűleg elrettentő példaként élik meg. Inkább megírják a leckét, mint hogy lefeküdjenek.

Szerencsére a feleségem nem tud autót vezetni, így egyelőre ebben még nélkülözhetetlen vagyok. És elesni sem tud úgy senki, mint én. ◆